

- Код нас дно није доле, код нас је дно на све стране, каже чувени глумац Петар Божовић.

Његова представа „Оли ми га дат“, коју је радио по делу Матије Бећковића и коју потписује и као редитељ, изводи се сутра (20) у оквиру 15. Међународног позоришног фестивала „Славија“. Премијерно изведена 29. фебруара, ова дуодрама (П. Божовић и Небојша Љубишић) већ је понела епитет театарске посланице.

Шта вас је мотивисало да се подухватите Бећковићевог дела?

- Матијине речи, чудесна форма... Замирисало ми је и на Бекета, кога сам радио у

Атељеу. То је та срж, само што је Бећковић виртуоз скенирања нашег менталитета и самим тим је ближи домаћем гледаоцу. А и наслов је...

Интригантан?

- Мене занима реакција публике, да л' долази због наслова. Јер наша садашња публика је, нажалост, добрим делом васпитавана не на Бекету, Ибзену, Чехову... него је то вечерња школа наших безбројних ријалити шоуа. И то се осећа. Кад год се језички асоцира нешто ласцивно, крене реакција, крене смех... Међутим, замре убрзо јер то је комад који говори о нама, о нашој економији ничега.

Ви сте увели ликове који код писца не постоје, Немању и Имању?

- Расправљају се двојица, Онај који тражи и Онај који не да. Немања, сиромаштво, тражи, а Имања га учи да је боље да се научи да нема. Јер немање је наше благостање, као што нам и јесте постало, што се види куд год да се окренеш. Једни се угушише у немању средстава за живот, други у немању памети, трећи у немању душе... И тако учи Имања Немању да не треба да има захтеве, да ови што ништа не раде морају бити богати...

Није ли то питање не само тражена (материјалних добара, статуса) него и трагана?

- То је главни ниво. И ту се преплићу суштинска људска питања, основне вредности...

Где су данас те основне вредности?

- Духовни ниво је данас поражен дубоко. Човек се своди на основне, анималне функције. И у „Великом инквизитору“ (део у роману Ф. М. Достојевског „Злочин и казна“) отвара се дилема - хлеба или духа. „Ти не хтеде хлебом да их намамиш, хоћеш слободу да им даш“. Ал' шта то значи сад за ове што једва чекају да гласају, да имају неког вођу.

И ето нас код најактуелније теме: избори, кампање...

- То ме асоцира на оно што наши сељаци говоре. „Оћеш гласати за овога?“ „Па, ако победи“.

Кад би требало да некоме кратко кажете како нам је, ви бисте рекли...?

- По извештајима медија и изјавама власти, све боље.

А реално?

- Погледајте ову кишу. Нисам могао да верујем у тај немар надлежних. После оних катастрофалних поплава ништа се заправо није урадило и сад је ово у ствари волеј лопта спаситељима. Србија ми личи на болесника.

Каквог болесника?

- Оронулог болесника који је постао резистентан на сваки лек. Од осиромашеног уранијума до обогачене некултуре, уопште не знам како опстаје. Код нас дно није доле, код нас је дно на све стране. Изгубио се сваки отпор! Задивљен сам Грчком, не само старом Грчком, него и овом садашњом. Тамо има критичког промишљања, има бунта. Равнодушност нашег света је невероватна. Пристајање, сагињање главе... То значи да смо ми стварно убијени. И то је највећа опасност. Толико је то присутно да се бојим да ће нам прећи у ДНК. Постаћемо живи лешеве с којима ће моћи да ради ко шта хоће.

(Блиц)